

Catherine Mangan

*Een Italiaanse
zomer*

Vertaling Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Catherine Mangan
Oorspronkelijke titel: *One Italian Summer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: TOTA / Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Bekki Guyatt, LBBG
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Joko / Alamy Stock Photo; © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1053 3
ISBN 978 94 027 6613 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2022

Originele uitgave verschenen bij Sphere, een imprint van Little, Brown Book Group, Londen.
The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Lily Ryan baande zich een weg door de menigte glamourtypes die na het werk iets gingen drinken en zwaaide opgetogen toen ze zag dat haar beste vriendin Dee al op een hoge kruk aan de bar zat.

‘Je moet echt eens iets doen aan de manier waarop je ergens binnenkomt, weet je. Je zwaaide veel te energiek,’ zei Dee, terwijl ze spottend met haar ogen rolde.

‘Weet ik, sorry, maar ik ben gewoon blij dat het vrijdag is,’ zei Lily. Ze omhelsde haar vriendin hartelijk. ‘Tussen de middag heeft mijn baas me betrappt toen ik met mijn zus in Dublin zat te bellen en de hele middag deed ze vreselijk passief-agressief tegen me. Bovendien zei ze dat ik één vakantiedag voor de Italië-reis tekortkom; die wil ze inhouden op mijn loon. Ik zweer het je, als ze ooit een vriendelijke gedachte zou hebben, zou die in haar hoofd sterven van eenzaamheid. Wat een rotmens!’

Lily plofte neer op de kruk naast Dee en hing haar tas aan een haak vlak onder de bar. Ze hadden afgesproken in de Monkey Bar, een retrochique cocktailbar annex restaurant in de prestigieuze buurt van East 54th Street in Manhattan. De Monkey Bar was lange tijd erg in trek geweest bij bobo’s uit de uitgeef- en entertainment-wereld, maar toen er opnames waren gemaakt voor de uiterst succesvolle *Sex and the City*-serie, had de bar de aandacht getrokken van jongere, aanstormende zakenmensen.

‘Wat zie je er chic uit,’ zei Dee, en ze bracht haar glas wijn naar haar lippen. ‘Is daar een speciale reden voor?’

‘Meen je dat nou? Als jij dit soort tenten uitkiest, moet ik wel extra moeite doen, en anders dan jij loop ik niet de hele dag rond in een strak gesneden powersuit met blitse sieraden. God, wat

een kak hier, vind je niet? Moet je die lui daar zien,' zei Lily. Ze draaide zich om en liet haar blik over het welgestelde publiek dwalen.

'Ja, je kunt het geld gewoon ruiken. Al die types uit het centrum, en de macht die ze hebben! Echt, die meiden geven meer uit aan hun outfits dan ik elke maand betaal aan hypotheek,' zei Dee, en ze keek om zich heen door de drukke en zacht verlichte bar. 'Het is niet echt mijn stamkroeg,' merkte ze met een schouderophalen op, 'maar het is dicht bij kantoor, dus kost het minder tijd om na het werk bij mijn eerste borrel te komen.'

'Nou, ik vind het geweldig! Hier kan ik in elk geval een paar uur lang doen alsof ik glamoureuus en verrijkt ben, voordat ik naar huis ga, mijn pyjama aantrek en online iets van de Thai bestel,' grinnikte Lily. 'Al zal het vanavond niet zo gaan, want straks ga ik met Peter uit eten bij Marea.'

Zogenaamd misprijzend trok Dee een wenkbrauw op. 'Daar is het nog veel chiquer!'

De barman legde een van een monogram voorzien viltje voor Lily op de bar.

'Wat mag het zijn, mevrouw?' vroeg hij met een vriendelijke glimlach.

'Een wodka-martini graag.'

'En hoe wilt u die hebben?'

'Sorry? O, aha, tja, eh... droog alstublieft, en eh... met een twist. Bedankt,' antwoordde ze terwijl ze een blos naar haar wangen voelde stijgen.

'Komt eraan.'

Jezus, Lily... Wodka-martini, droog, met een twist. Hoe moeilijk is het om dat allemaal in één keer te zeggen, zei ze met een diepe zucht tegen zichzelf.

'Sinds wanneer drink jij martini?'

'Ik heb geoefend.'

‘Hoe kun je nou oefenen met martini drinken? Ik bedoel, wat valt daaraan te oefenen?’

‘Het werd hoog tijd om uit mijn rozedrankjesfase te komen,’ zei Lily. Ze schoof haar kruk dicht naar de bar. ‘Roze drankjes zijn meisjesdrankjes. Peter drinkt martini, dus wilde ik die ook weleens proberen.’

Inwendig kromp ze in elkaar toen ze zelf hoorde wat ze zei. Dee trok meteen een smalend gezicht.

‘Eh... sinds wanneer drink jij wat Peter drinkt?’ vroeg ze met een lichte frons.

‘Dat doe ik niet!’ Lily schoot in de verdediging. ‘Ik vind martini-glazen gewoon mooi. Ga nou niet de feminist tegen me uithangen. Ik had gewoon behoefte aan een meer volwassen drankje in mijn nieuwe leven als succesvolle copywriter. Proost!’

‘Ah, dat is waar ook. Daar proosten we op: nieuwe baan, nieuwe man, nieuw drankje van eigen keuze. Ik snap ’m. Dus je bent nog steeds stapelverliefd?’ vroeg Dee, doelend op Lily’s nieuwe vriend Peter, met wie ze sinds zes maanden een relatie had.

‘Ja, maar het kost me wel een fortuin aan lingerie. Ik heb mijn hele la met ondergoed weg moeten doen. Niets paste nog bij elkaar. Dus nu denk ik dat ik dit kwartaal flink bijdraag aan de EBITDA van Victoria’s Secret.’

‘Oké, ten eerste kun je je slipjes wassen en opnieuw dragen, dat weet jij ook, toch? Je hoeft niet elke keer dat je hem ziet nieuwe lingerie aan te trekken. En ten tweede, sinds wanneer weet jij wat EBITDA is en waarom kan dat je iets schelen?’

‘O, al die nieuwe financiële termen heb ik op mijn werk moeten leren. Ik zit tegenwoordig bij vergaderingen van de senior managers en ik voelde me een enorme oen toen ze over geld begonnen te praten. Dus heb ik een van de jongere financiële jongens gevraagd wat ik zou moeten weten om die vergaderingen te kunnen begrijpen. Drie weken lang heb ik een paar avonden per week onze drankrekening

betaald, maar nu klink ik alsof ik weet waar het over gaat!’ zei ze trots. ‘Jeetje zeg, wat is die martini lekker!’

‘Je klinkt met de dag Amerikaanser,’ lachte Dee.

‘Maar, eh... heb je nou je smoking?’ vroeg Lily, die strak naar haar martiniglas bleef kijken terwijl ze het langzaam naar haar lippen bracht.

Dee rolde met haar ogen. ‘Nee, er ging iets mis met de bestelling. Ik wil er liever niet over praten, anders word ik weer woest. Stelletje imbecielen! Ik had om te beginnen al niet eens naar een warenhuis moeten gaan,’ zei ze hoofdschuddend.

‘Wát?!’ riep Lily uit. ‘En wat nu? Je gaat over een paar weken trouwen!’

‘Ja, houd er maar over op. Waarom heb ik me ooit door Morgan laten overhalen om onze bruiloft in Italië te vieren, met een groot feest? We hadden net zo goed even bij het stadhuis langs kunnen gaan, om daarna af te nokken naar Bora Bora of zoiets... Wacht even,’ zei ze, en ze legde haar rechterhand op Lily’s arm. ‘Neem me niet kwalijk!’ zei ze met een gebaar naar de ober. ‘Mag ik nog een keer hetzelfde alstublieft?’

‘Komt eraan, mevrouw,’ zei hij met een knikje.

‘En wat ga je nu doen?’

‘O, Morgan heeft zich ertegenaan bemoeid.’

‘O jee. Die is zeker niet blij met je?’ vroeg Lily met een grijns.

Morgan, Dees aanstaande echtgenote, had een bijzonder kort lontje en een opvliegend karakter. Ze was gewend aan een luxeleventje en nam nooit genoegen met minder dan uitzonderlijke service. Morgan was weliswaar uitermate verfijnd, succesvol en loyaal, maar ze werd snel kwaad als ze met incompetentie en onzorgvuldigheid te maken kreeg.

‘Nee, ze heeft zich voorgenomen nooit meer een voet in dat warenhuis te zetten. Ze heeft de zaak in eigen hand genomen en is bij Tom Ford direct naar haar stylist gestapt.’

‘Tom Fórd?’ riep Lily uit. ‘Daar betaal je wel iets van duizend dollar voor een broek.’

‘Dat is denk ik nog te weinig, en ja, die smoking kost vierduizend dollar. Maar blijkbaar is dat oké, omdat het a) mijn bruiloft is, en b) het een koopje is, want hij is uit het rek.’

‘Jezus, dat is twee maanden huur.’

‘Geld uitgeven is makkelijker dan naar Morgan luisteren, neem dat maar van mij aan.’

‘Dat zal wel, ja,’ zei Lily met een frons van ongeloof. ‘Oké, en aan welke andere details moet nog de laatste hand worden gelegd? Als bruidsmisje heb ik nog niets te doen gehad.’

‘Daarom gaan sommige mensen ook alleen naar de burgerlijke stand.’ Dee grimaste. ‘Al die heisa rondom bruiloften, daar heb ik nooit iets mee te maken willen hebben.’

‘Tja, nou, wij weten allebei dat je daar niets over te zeggen hebt.’ Lily lachte. ‘Kan ik nou nog zo’n drankje nemen of zou dat heel slecht van me zijn?’

‘Eh... sorry hoor. Sinds wanneer heb jij toestemming nodig voor nog een drankje? Ik mag hopen dat die man jou niet al te erg verandert, Lily Ryan!’ zei Dee met haar vette Dublinse accent. Ze ving de blik van de barman en gebaarde naar hun twee glazen. ‘Als u tijd hebt, nog een keer hetzelfde graag.’

De barman knipoogde. ‘Komt voor elkaar, dames. Om ontspannen aan de avond te beginnen?’

‘Wie weet.’ Dee knikte. ‘Hebt u misschien nootjes of zoiets?’

‘Ik heb popcorn. Ik zal u zo meteen wat brengen.’

‘Super. Bedankt.’

‘En jij beweert dat ik steeds Amerikaanser klink?’

‘Hoor eens, ik woon hier nu twintig jaar. Dat is één jaar langer dan ik in Dublin heb gewoond, dus ik mag “super” zeggen.’ Dee lachte. ‘Jezus, moeten we het echt over de bruiloft hebben? Thuis gaat het al over niets anders.’

‘Nou, als je wilt dat ik je help, moeten we er toch echt over praten.’

‘Oké, ik moet de details van de trouwplechtigheid nog afhandelen. Met dat gedeelte wil Morgan niets te maken hebben. Zij zorgt voor het resort, voor de muziek, voor het eten en dat soort dingen. Ik bekommer me om de wijn – geen sprake van dat ik háár de wijn laat uitkiezen. Als zij haar zin zou krijgen, zouden we wat r  serveflessen uit Frankrijk laten invliegen.’

‘God, ja, daar zou ze helemaal niets van bakken,’ zei Lily, terwijl de barman nog een rondje drankjes en een schaal met warme popcorn voor hen neerzette.

‘Nee, als we naar Italië gaan, drinken we plaatselijke wijn. Daar sta ik op.’

‘Wauw, en hoe voelde dat?’ vroeg Lily met een frons. Ondertussen bracht ze voorzichtig haar tweede martiniglas naar haar lippen.

‘Angstaanjagend,’ zei Dee, en met haar kenmerkende rauwe lach gooide ze haar hoofd achterover. ‘Goed, ik verzorg dus de ceremonie, maar eerlijk gezegd heb ik geen idee wat daar allemaal bij komt kijken. Ik heb gegoogeld op “trouwen in het buitenland”, maar dat levert alleen maar sentimentele onzin en hymnes op. Ik probeer erachter te komen aan welke voorwaarden minimaal moet worden voldaan om het tot een goed einde te brengen.’

‘Eh... Ik weet niet of ik het je wel mag vragen, maar waarom hoor ik dit nu voor het eerst? Heb je überhaupt al wel i  ts gedaan voor de ceremonie?’

‘Schei uit. We hebben een rampzalig kwartaal achter de rug en ik heb veertig miljoen dollar van ons budget moeten terugvorderen, dus op mijn werk ben ik niet populair, en gezien hoe de economie er op dit moment voor staat is het met fintech in het algemeen niet best gesteld. Mijn leven is een zootje.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb niet echt ruimte in mijn hoofd voor dat ceremoniegedoe, dus inderdaad: ik heb jouw hulp nodig.’

Dee was financieel directeur van Paratee Financial, een beurs-

genoteerd platform voor financiële technologie, en was eindverantwoordelijk voor de financiën van een bedrijf van tweehonderd miljoen dollar.

‘Grappig, als ik het woord “fintech” hoor, moet ik altijd denken aan haaienpakken,’ zei Lily grijnzend.

‘Daar help je me niet mee, Lily!’

‘Nee, weet ik, sorry. Oké, wat kan ik doen? Ik kan wel op zoek gaan naar niet al te zoetsappige teksten of verzen, of hoe die dingen ook maar mogen heten. O... en de muziek? Ik kan wel wat stukken googelen die de violist kan spelen. Je had toch een violist geboekt?’

‘Nee. Die is vervangen door een strijkkwartet; dat is Morgans afdeling, dus daar ga ik niet aan tornen. Maar zou je misschien wat teksten kunnen opzoeken die niet meteen braakneigingen oproepen? Niet van dat gedoe over volmaakte liefde, maar gewoon iets normaal over mensen die van elkaar houden.’

‘Iets normaal over mensen die van elkaar houden – ik snap het.’ Lily knikte behulpzaam.

‘Mooi zo. Ik moet nu gaan. Ik heb met Morgan afgesproken bij Nobu.’

‘Oké, ik stap ook op. Over twintig minuten zie ik Peter,’ zei Lily. Er brak een brede glimlach door op haar gezicht.

Peter was twaalf jaar ouder dan zij, was gescheiden en had twee zoons, die hij vrijwel nooit zag. Hij runde zijn eigen headhunterskantoor, dat bijzonder succesvol was, en kende het New Yorkse wereldje als geen ander, want in zijn wereld draaide immers alles om relaties. Hoewel Lily niet snel onder de indruk was van geld, moest ze toegeven dat de afgelopen paar maanden één aaneenschakeling waren geweest van luxerestaurants, kwaliteitswijnen en enkele prachtige juwelen.

‘Heb je nieuwe lingerie aan voor je date?’

‘Yep! Groenblauw. Hij vindt dat mijn ogen daar zo mooi bij uitkomen.’

‘Maar je hebt geen groene ogen.’ Dee fronste.

‘Ja, weet ik. Ik vermoed dat hij kleurenblind is, maar wil er niet naar vragen. Ik houd van de complimentjes, ook als die bedoeld zijn voor ogen van een andere kleur. Ik wil hem niet afschrikken!’ Lily giechelde.

‘Helemaal niet raar, hoor... Oké, zullen we morgen brunchen of vlieg je naar de Hamptons?’ vroeg Dee terwijl ze gebaarde om de rekening.

‘Dat zal niet gaan. Ik heb morgen die ellendige babyshower.’

‘Jezus, doen mensen daar nog steeds aan? Ik dacht dat die sinds de jaren negentig waren uitgestorven.’

‘Was het maar waar. Niets zo erg als in een kamer vol kersverse moeders zitten die elkaar allemaal feliciteren met hun o zo slimme baby’s, en het mooiste is nog als ze meelevend naar me glimlachen en tegen me zeggen dat mijn tijd ook nog wel zal komen,’ zei Lily, met haar ogen rollend. ‘Ik heb geloof ik jouw gewoonte om met je ogen te rollen overgenomen.’

‘Wat een arrogante trutten! Alleen maar omdat zij de hele tijd een koter op hun heup hebben denken ze zeker dat alle andere vrouwen die op de wereld rondlopen dat ook willen.’

‘Dan heb je zeker geen zin om met me mee te gaan?’ grapte Lily.

‘Ik steek nog liever eetstokjes onder mijn nagels.’

‘Niet dus?’

Allebei moesten ze lachen.

‘Ik betaal,’ zei Lily, en ze duwde Dee weg en gaf haar creditcard aan de barman. ‘Tot nu toe ben ik een bedroevend slecht bruidsmisje geweest, dus laat mij in elk geval onze drankjes betalen.’

‘Goed hoor, als je maar zorgt dat je een paar fatsoenlijke gedichten of zoiets opduikt,’ zei Dee. Ze pakte haar tas en ging opzij voor vier chic opgetutte vrouwen die zich haastten om als eerste haar barkruk in te pikken. ‘Probeer morgen geen baby’s te laten vallen. Dat staat niet zo goed op een cv.’

‘Ik zei je toch al dat ik nu mijn ideale baan gevonden heb?’ zei Lily met een trotse glimlach.

‘O ja, dat is waar ook. Ik vergeet steeds dat je niet meer mijn geschifte vriendin van vroeger bent, maar dat je nu succes hebt, verliefd bent en op weg naar het ware geluk. Hoe voelt dat nou?’ zei ze met een grijns bij de deur van de Monkey Bar.

‘Mijn leven kan niet beter!’ schertste Lily. Ze zwaaide over haar schouder naar haar vriendin, sloeg de hoek om en liep Madison Avenue op.

2

Even voor zevenen kwam Lily aan bij de ingang van Marea, een elegant visrestaurant op West 59th Street. De zomer zorgde in New York voor verzenkende golven vochtige lucht die als een zware wolk tussen de hoge wolkenkrabbers aan weerskanten van elke straat bleven hangen. Al na een paar straten lopen veranderde je van iemand die tot in de puntjes was verzorgd in een oververhitte, zweterige puinhoop. Lily duwde de dubbele deuren open en liep de ruime lobby door, waarbij ze rechts aanhield om niet gezien te worden vanuit de bar, die erg in trek was bij succesvolle zakenmensen uit het centrum. Elegant geklede vrouwen gaven elkaar luchtkussen, terwijl vriendinnen en collega's samen een borrel gingen drinken voor het eten.

‘Hoe kan het dat bij niemand moisturizer over zijn gezicht loopt?’ mompelde Lily toen ze de zware eikenhouten deur van de toiletten openduwde.

‘Je zweet als een malle, Lily,’ constateerde ze terwijl ze haar gezicht bette met een papieren zakdoekje en zichzelf met een grimas in de spiegel bekeek.

Het was het soort gelegenheid dat papieren handdoekjes maar niks vond; in plaats daarvan stonden er manden vol keurig opgerolde badstoffen minihanddoekjes. Lily maakte er eentje nat onder de koude kraan en bette onder haar jurk door haar oksels en onder haar behandje. Ze slaakte een zucht toen de koude handdoek haar huid raakte. Een klik achter haar maakte haar erop attent dat er een oudere dame in een krijtstreepmantelpakje uit een van de toilethokjes stapte. Vol afgrijzen realiseerde Lily zich dat in de spiegel haar ondergoed te zien was terwijl ze het zweet onder haar beugelbeha opdepte.

‘O god, sorry! Het is buiten ook zo heet, hè?’ zei ze met een nepglimlach.

De vrouw sloeg haar blik neer en trok een wenkbrauw op. Snel waste ze haar handen en zonder een woord te zeggen beende ze langs Lily heen.

‘Ik hoop dat je straks niet aan het tafeltje naast me zit te eten,’ fluisterde Lily, ditmaal binnensmonds. Ze maakte haar tas open en haalde er diverse spulletjes uit die haar make-up moesten redden. ‘Ik kan niet naast iemand zitten die me in het openbaar in mijn ondergoed heeft gezien.’

Ze had anders nooit zoveel make-up bij zich, en had die ook nooit gebruikt, maar ja, vroeger ging ze ook nooit naar zulke stijlvolle restaurants waar zulk chic publiek kwam. Voor de vergulde spiegel bracht ze nieuwe foundation aan en maakte die af met wat losse poeder van Charlotte Tilbury.

‘Dat is een stuk beter,’ zei ze met een glimlach, en ze klapte het gouden doosje met compactpoeder dicht.

Terwijl ze haar best deed om niet al te duidelijk te strompelen, stak ze de foyer door naar het hoofdrestaurant. Haar nieuwe schoenen knelden bij haar hielen. In deze hitte had ze beter geen leren schoenen kunnen aantrekken, bedacht ze hoofdschuddend. Ze corrigeerde haar houding – kin omhoog, schouders naar achteren – en herinnerde zichzelf eraan dat ze langzamer moest lopen, zoals ze andere New Yorkse vrouwen had zien doen als ze hoge hakken droegen.

‘Het lijkt wel of ze geoefend hebben om zo te kunnen lopen,’ had ze op een avond tegen Dee gezegd.

‘Dat hebben ze ook. Weet je dat dan niet? Hier in de stad zijn twee keer zoveel single vrouwen als single mannen. Dan heb je het niet makkelijk als je een partner wilt vinden.’

‘Nee, ik bedoel dat ze zo weloverwogen lopen, als modellen op een catwalk.’

‘Hoge hakken kunnen anders behoorlijk fataal zijn. Volgens mij is het een kwestie van ofwel langzaam lopen, ofwel onderuitgaan. Op hakken van tien centimeter kun je niet over een marmeren vloer rennen; dat loopt niet goed af,’ had Dee gezegd terwijl ze door haar rietje van haar mojito dronk.

Lily glimlachte bij de herinnering en bleef voor de deur van het restaurant even staan om haar rok recht te trekken voordat ze binnen in de richting van de ontvangstbalie stapte.

‘Welkom in Marea. Wat kan ik vanavond voor u doen?’ vroeg de hostess met een brede glimlach waarbij ze een volmaakt wit gebit ontblootte.

‘Goedenavond. Ik heb hier met iemand afgesproken. Meneer Peter Allen,’ antwoordde Lily, en ze maakte zich wat langer om op te kijken naar de elegant geklede vrouw.

‘Heel goed. Meneer Allen is al gearriveerd. Komt u maar met me mee,’ antwoordde de hostess met alweer een automatische brede glimlach. Ze draaide zich om en liep langzaam naar de achterzijde van het restaurant.

Lily ving een onmiskenbare flits rood op op de schoenzolen van de hostess. Louboutins! Ze draagt schoenen van zeshonderd dollar, bedacht ze bij zichzelf met een steek van jaloezie. Ik moet zelf eens wat meer werk maken van mijn schoenen.

Peter zat aan tafel kalm in zijn telefoon te praten. Hij knipoogde naar Lily en glimlachte toen de hostess een stoel voor haar onder de tafel uit trok.

‘Prettige avond,’ zei ze met haar volmaakte glimlach en een knikje naar hen allebei, waarna ze zich omdraaide en terugliep naar haar post.

‘Sorry, een momentje nog,’ fluisterde Peter met zijn zachte Londense accent en zijn hand over zijn telefoon geslagen. ‘Bestel maar vast iets te drinken!’ voegde hij eraan toe voordat hij verderging met zijn telefoongesprek.

Zoals altijd was er niets aan te merken op zijn kleding; deze keer droeg hij een lichtgewicht marineblauw pak en een lichtblauw overhemd. Zijn das had hij al losgetrokken en zijn boordenknoopje opengemaakt. Lily was gaan begrijpen dat dit zijn manier was om de overgang te maken van een werkdag naar het avondeten, tenzij in het restaurant in kwestie natuurlijk jasje-dasje verplicht was; in dat geval maakte hij zijn das maar een heel klein beetje losser.

‘Sorry!’ mimede hij over de tafel heen.

‘Nee, geen probleem!’ zei Lily, wapperend met haar hand.

‘Kan ik misschien iets te drinken voor u brengen, mevrouw?’ vroeg een ober die aan haar rechterkant verscheen.

Ze herkende hem, maar kon zich zijn naam niet herinneren. John... James... Zoiets was het, dacht ze terwijl ze in gedachten een lijstje namen doornam.

Peter kende iedereen bij naam en dit was een van zijn favoriete restaurants.

‘Eh... ja. Schenkt u ook prosecco per glas?’

‘Nee, mevrouw, maar we hebben wel diverse soorten champagne per glas. Wilt u de wijnkaart zien?’

‘O. Ja, graag,’ zei ze, en ze voelde een blos van ongemak naar haar wangen stijgen. Natuurlijk hebben ze geen prosecco, Lily, vermaande ze zichzelf in stilte. Dit is geen gezellig plaatselijk café. Ze doen hier niet aan prosecco, ze schenken hier échte champagne.

De ober kwam terug en overhandigde haar een zware in leer gebonden wijnkaart, die hij opensloeg op de pagina met champagne per glas.

Goeie god, wat een prijzen, dacht ze in stil afgrijzen. Normaal gesproken bestelde Peter altijd alles, want hij wist precies welke wijnen hij wel of niet wilde drinken, en het gevolg was dat Lily in zalige onwetendheid verkeerde over wat het allemaal moest kosten.

Het goedkoopste glas champagne was zevenentwintig dollar, het duurste een alarmerende tweehonderd dollar.

‘Eh... Ik zou hier graag een glas van hebben,’ zei ze, wijzend naar de minst aanstootgevende optie.

‘Tot uw dienst,’ antwoordde de ober met een glimlach, en hij klapte het in leer gebonden boekwerk dicht.

Lily leunde achterover op haar stoel en bewonderde de inrichting van de ruimte. Die zag er uiterst elegant maar uitnodigend uit. Er zaten al heel wat goedgeklede mensen kalmpjes met elkaar te praten. Lily ging verzitten en wierp haar lange donkerbruine haar over haar schouder. Ze blikte omlaag naar de knoopjes van haar jurk om te controleren of die nog wel allemaal goed dichtzaten. Het tweede knoopje vanaf de hals was voordat ze haar appartement uit ging bijna losgeschoten, dus had ze het met een veiligheidsspeld vastgezet. Terwijl ze verstolen haar omgeving in zich op zat te nemen, trok ze ietwat opgelaten aan de stof.

‘Godzijdank. Neem me niet kwalijk, ik dacht dat hij er nooit een eind aan zou breien!’ zei Peter. Hij stak zijn telefoon in zijn zak en boog zich over de tafel om haar een kneepje in haar hand te geven. ‘Die kerel zit aan de westkust, dus voor hem is het nog steeds midden op de dag. Ofwel hij heeft geen idee van tijd, ofwel het kan hem niet schelen dat ik in New York zit. Hoe dan ook,’ zei hij met een grijns, ‘je ziet er fantastisch uit! Wacht, waar is je drankje?’

‘Dank je. Ik heb net iets besteld,’ antwoordde ze met een stralend gezicht.

Net op dat moment kwam de ober terug met een fles Louis Roederer in de hand.

‘Jamie, wat moet dat voorstellen?’ vroeg Peter met een blik van milde geamuseerdheid op zijn gezicht.

Jamie, dacht Lily. Zo heet hij dus!

‘Mevrouw heeft een glas Roederer besteld,’ antwoordde de ober langzaam.

‘Goeie god, man. Jij zou toch beter moeten weten. Ze heeft zich vast vergist. Breng maar een fles Billy-rosé, alsjeblieft. Bedankt, Jamie.’

‘Tot uw dienst, meneer,’ antwoordde Jamie zonder ook maar met zijn ogen te knippen.

‘Die rommel kun je niet drinken!’ zei Peter met een brede lach. ‘Ofwel je drinkt goede champagne, ofwel helemaal geen. Niets zo vervelend als hoofdpijn door goedkope bocht, lieveling.’

‘Goedkoop? Dat spul kostte zevenentwintig dollar per glas!’ riep Lily uit.

‘Precies!’ lachte Peter.

‘Wat heb jij dan besteld?’

‘Billy. De rosé. Die is uitstekend. Je vindt hem vast lekker.’

‘Billy? Heet die champagne zo?’

‘Nee, eigenlijk is het Billecart-Salmon, maar iedereen heeft het over Billy.’

‘Het klinkt belachelijk, als een grap.’

Peter haalde zijn schouders op. ‘Ja, dat zal best, maar het is precies hetzelfde als een fles Dom Pérignon “Dom” noemen, of een guacamole “guac”.’

‘Meen je dat nou? Noem jij guacamole “guac”?’ giechelde ze. ‘Voor zo’n man van de wereld klink je soms echt belachelijk.’

‘Dank je. Dat is het aardigste wat je tot dusver vanavond tegen me hebt gezegd,’ meesmuilde Peter.

Jamie kwam terug en schonk Lily een beetje van de Billecart-Salmon-champagne in om te proeven. Peter knikte goedkeurend.

‘Heerlijk, dank u,’ zei ze met een glimlach naar Peter aan de overkant van de tafel. ‘Hij is echt goed. Bepaald niet jouw gemiddelde prosecco.’

Zogenaamd geërgerd rolde Peter met zijn ogen. ‘Proost,’ zei hij, klinkend met haar glas. ‘Je ziet er geweldig uit. Heb ik dat al gezegd? Nou ja, het is een feit. Hoe was je dag?’

Terwijl ze zich een weg baanden door de diverse gangen van het diner verliep hun gesprek soepeltjes, slechts af en toe onderbroken door het gezoem van Peters telefoon. ‘Het houdt ook nooit op,’

verzuchtte hij herhaaldelijk. ‘Wanneer zijn mensen ermee gestopt telefoongesprekken te voeren? Ik krijg tegenwoordig alleen maar van die passief-agressieve berichtjes. Wat is er toch mis mee om gewoon iemand op te bellen?’

Peter was acht jaar geleden in Londen een headhuntersbureau begonnen, waarvoor tegenwoordig wereldwijd bijna zestig mensen werkten. Drie jaar later was hij naar New York verhuisd om daar het Amerikaanse kantoor te openen, en doordat er vorig jaar een kantoor in Tokio bij was gekomen moest hij voortdurend heen en weer schakelen tussen verschillende tijdzones. Hij had een arbeidsethos waar niets op aan te merken viel, wat gold voor de meeste succesvolle mensen die Lily in de vier jaar dat ze nu in New York woonde was tegengekomen, maar hij leek het ook fijn te vinden om het druk te hebben. Lily hield van haar werk als senior copywriter bij een zeer succesvol mediabedrijf, maar ze was ook heel dol op haar langzame, lome weekenden. Peter managede zijn weekend echter zoals hij ook zijn doordeweekse agenda managede: hij plande sessies met zijn personal trainer, zijn zeiltochtjes, waterskiën en een heleboel sociale evenementen die niet altijd puur sociaal waren maar vooral ook een manier om zijn netwerk in New York te onderhouden en uit te breiden. In het jaar dat hij zijn eerste miljoen had verdiend had hij een huis gekocht in Sag Harbor, in de poepchique New Yorkse Hamptons, dus in de zomer draaiden alle weekenden om de Hamptons.

Lily was er al snel achter gekomen dat er aan de Amerikaanse seizoensrituelen niet te tornen viel. Haar ervaring met New Yorkers had haar geleerd dat je Thanksgiving doorbracht met je familie, dat de voorjaarsvakantie een reisje naar Florida betekende, of bij voorkeur een Caribisch eiland, en dat zodra het eerste officiële weekend van de zomer in zicht kwam – het weekend van Memorial Day – er een massale uittocht naar de Hamptons plaatsvond. Hele families trokken naar hun zomerhuizen – soms landhuizen met een heleboel

bijgebouwen, andere meer bescheiden versies van de Amerikaanse droom. Voor de meeste van deze families was de man de kostwinner, en afgezien van zijn twee weken vakantie in juli of augustus reisde hij dan elke vrijdagmiddag van zijn huis in Manhattan naar de Hamptons, waarvan hij dan zondagavond laat of maandagochtend vroeg terugkwam. De tweebaansweg die terugleidde naar Manhattan was op zondagavond en op maandagmorgen grotendeels gevuld met grote, blitse auto's met daarin slechts één man achter het stuur.

Toen de ober hun de dessertkaart overhandigde, zoemde Peters telefoon opnieuw.

'Sorry, Lily, deze moet ik even nemen,' zei hij terwijl hij hoofdschuddend opstond van tafel. 'Ik zweer je dat als deze vent ook maar één nuttig idee had, het in zijn hoofd van eenzaamheid zou sterven,' foeterde hij, en hij legde zijn servet op tafel. 'Ik ben zo terug.'

Met een zucht leunde Lily achterover in haar stoel en liet haar schouders hangen. De spieren van haar onderrug deden zeer doordat ze de afgelopen anderhalf uur zo haar best had gedaan om de perfecte houding aan te nemen.

'*Famous last words*,' mompelde ze, en ze sloeg het laatste restje wijn in haar glas achterover.

Lily wist inmiddels heel goed dat als Peter tijdens het eten moest opstaan van tafel om een telefoontje af te handelen, het een ernstige zaak was en hij bepaald niet 'zo terug' zou zijn.

De ober kwam naar de tafel om Peters servet op te vouwen. 'Nog iets drinken misschien?' vroeg hij met een glimlach.

Grijnzend keek ze naar hem op. 'God, geef ik zulke duidelijke signalen?'

'Zeg maar dat het een speciaal vermogen van me is om die te interpreteren.'

'Schenkt u deze ook per glas?' vroeg ze met een gebaar naar de lege fles in de wijnkoeler. 'De fles is helaas leeg – droevig gezichtje,' zei ze, en ze bootste een droevige smiley na.